

Kerék Imre

Négy Krúdy-etűd

Szindbád a folyóparton

A postakocsit odahagyva, Szindbád a folyó mellett megtorpan igazve-bűvöli a vízmerítő leány vadmadáros énekelgetése.

Pistoli úr szerelmei

Hova lett Kövi Dinka, Rózsa Máli, kiket Pistoli úr becézgetett, s a sok rózsafa- termetű leány? – Vad szelek táncolnak sírjuk felett.

Kis csodák

A rubinpiros bort kortyolva lassan, nagynéha egy kis csoda is akad: meg- meglesni a bokán felül lágyan izmosodó, karcsú lábszárakat.

Vén csavargó

Borgózós, téli- nap- vörös az arca. Pókhálós szeme a semmibe réved. – Ha néha kotyog még valami alján: már csak pintes üvegével beszélget.

Emlékszel?

Emlékszel? játszottunk papás- mamást, gyúrtál nekem sárga homokpogácsát. – A kertbe szöktünk: kéretlen szemek csókjainkat ne lássák.

Bőrünkre parázsló pipaccsal billogot égetett a szerelem. Tűztem hajadba zsebvirágot, ujjam babirkált melleden.

Ősszülők bűnös sarjadékai – bódító hársillatban hemperegünk, s akár az Édent őrző angyal pallosa, villogott a Nap felettünk.

Virágok nyílnak

virágok nyílnak csukódnak a fogyó holddal fogynak a kelő nappal kelnek fényes déllel delelnek

virágok nyílnak csukódnak tündöklenek lobognak réteken töltés mentén fiatal lányok mellén

virágok nyílnak csukódnak csillagot harmatoznak diszítik csinosítják apám jeltelen sírját

virágok nyílnak csukódnak nyüzsögnek sokasodnak s hajnal az éji álmat elnyelik a világot

Bárdos József

Búcsú

Az őszi szél beszél az ablakon.
Hogy téged nem talál, továbbbison,
kutatja ő is, merre jársz, s kivel.
A féltékenységtől a láz kiver.

Az őszi szél beszél, de hallgatok.
Elmenni, jól tudom, hogy volt okod.
Velem csak az marad, ki oktalan:
kinek a szíve végleg fogva van.

Maradt utánad még néhány kacat.
Egy képed gúnyosan még rám kacag.
Most már elég. Nyitom az ablakom,

– a fák között az esti szél oson –
s miközben hallgatom az ősz neszét,
a szélbe szórlak végképp, szertesztét.

Ősz

Ázik az őszi esőben a város.
Rothad az ágon a sok falevél.
Sárba taposva a nyár, a remények.
Hallgat az utca, ma hallgat a tér.

***

A rozsdás hinta jajgat kinn a téren.
A drótháló sehol, lebontva régen.
A tér szabad, ki tudja, már mióta.
A rozsdá az maradt. Az patrióta.

***

Az est hanyatt feküdt a városon.
A Hold sötét felhők között lenéz, továbbbison.
A fénye lent kopasz fejeknek ütközik, lehull.
Az utca megriad. Már tébolyul.

Bárdos Attila

Le a mélybe

Megtudni, milyen lenne
leérni a mélységbe.
A dolgok legaljára,
ami alatt nincs már hova.

Lezuhanni oda
újra, ugyanabba,
ahol nincs még lejjebb,
és szavak sincsenek.

Ahol háló nem tart,
nem sodor áramlat,
hol már senki se él,
nem ront, nem javít, nem henyél.

Akkor is figyelj a testtartásra,
amikor eljön az utolsó ma.
A befejeződés biztonsága:
a megértés nem a szavak dolga.

Mi lesz?

Mi lesz, ha egyszer elfogy a lélek?
Mi lesz, ha nem lesz, aki simogat?
Mi lesz, ha nem lesz, akire várhatsz?
Mi lesz, ha nem találsz többé vigaszt?

Mi lesz, ha hited már nem segít?
Mi lesz, ha senki se marad melletted?
Mi lesz, ha nem üt többet a szív?
Mi lesz, ha a teremtő elenged?